

Remanierarea mijloacelor artistice

plerde silueta povesteia desăsurată pe scenă. Spectacolul „ține în mină” publicul, indiferent de vîrstă.

Paul Corneț CHITIC

Tudor Popescu în avantaj

După Băltagul, o altă adaptare a unei opere sadoveniene: Neamul Șoimăreștilor. Inițiativa Teatrului pentru Tineret și Copii din Iași este în sine un fapt de cultură. Dar, cum de data aceasta montarea se face în noua incintă a teatrului, actori și regizori au hotărât să înfrunte o altă fericită dificultate: aceea de a folosi scena de tip arenă. E deja știut că noua clădire a teatrului este o minunăție și că, în ea, orice utoezantă regizorală este întîmpinată de disponibilități tehnice greu de imaginat altfel decît solicitîndu-le. De aici se iese și a valanșă de dificultăți ridicole în fața colectivului de actori. Jocul în căușul puzderiei de ochi ținătorilor nu lărtă. Actorul nu are nici o scăpare: e săgetat, scormonit, urmărit fără îndurare. Teatrul ieșean, precaut, a invitat trei actori de la Teatrul Național „Vasile Alecsandri”: pe Ada Gîrloman, Doru Zaharia și Gelu Zaharia. S-a apelat la experiența lor artistică pentru a înlesni trupei înfrîngerea inevitabilelor timidi-tăți. Dincolo de rezultatele colaboreării, această nouă inițiativă dă în vileag dorința marilor performanțe artistice. În-treaga trupă pare animată de un suflu nou și bîntuită de exigențe maxime. O dovedește și faptul că tinerei Liliana Mavriș, nou venită în colectiv, i s-a încredințat un rol care-i prilejuiește o uimitoare apariție plină de prospețime și firesc nativ, dificil de echilibrat altfel decît printr-o totală dăruire a celorlalți. Spectacolul este ritmat în spațiu. Are perimetre de joc situate în cutia italiană, în fosă, în istmul care leagă scena tradițională de hexagonul scenei-arenă și în arenă. Scenografia semnată de Rodica Arghir evită dificultățile și insinuează pitorescul unor peisaje ori al unor interioare. Dificila problemă pusă de textul sadovenian este caracterul său baladesc (și, inevitabil, și al scenariului); problemă pe care direcția de scenă (Constantin Brehnescu) o rezolvă simplu și emoționant prin introducerea în montare chiar a unor vechi balade pe muzica lui Gil Ioniță, cîntate fie de compozitor fie de o formație folk: deschizînd spectacolul, insinuîndu-se între părțile sale și încheind zbuciumatele aventuri de inimă, spadă și conștiință ale lui Tudor Șoimaru, cîntărețul, prin melodie și text, deschide o largă albie emoțională pe care plutește însăși prezența noastră către înserarea veacului, unde își

Construite de autor cu abilitate, alternanțele dintre a fi și a părea, permanentul schimb de măști și felurile ipostaze comice menite să acuze ~~gura~~ după senzațional au găsit în actorul Ion Lucian (autorul regiei) un bun conducător de joc și de umor. După propria mărturisire (din caietul-program) el „n-a contribuit cu nimic” la realizarea acestui spectacol, ci s-a rezumat la „interpretarea fidelă” a piesei lui Tudor Popescu, *Hoțul sentimental*, încercînd „să pună în valoare textul ei plin de haz dar și de probleme contemporane, precum și talentul tinerei echipe de actori”.

Parafrazînd vorba cronicarului „nimic nu i-a fost făcut, decît că i-a scos ochii și i-a tăiat capul”, să zicem și noi că Ion Lucian n-a făcut în această montare absolut nimic, decît că a pus în evidență, cu eleganță și bun gust, capul și ochii farsei, resursele specifice comicului de limbaj și de situație.

Piesa nu atinge pragul de sus al satirei lui Tudor Popescu, dar hazul ei e bogat. Iar acest belșug comic a fost potențat cu molipsitoare plăcere a jocului, într-un ritm alert, tensionat, de cei patru interpreți. Acești actori portretizează cu spon-

Vorba cronicarului: „nimic nu i-a fost făcut, decît că i-a scos ochii și i-a tăiat capul”